

ב־2 בספטמבר 1945 הכריז הו צ׳׳מין, מהפכן ותיק ומנוסה, על הקמתה של „הרפובליקה הדמוקרטית החדשה של ויאט־נאם“. קרבות קשים פרצו בהאנוי בדצמבר 1946.

האדם בו תולים תקופות את תכנון המאורעות, אשר הביאו לפריצת המלחמה בדצמבר 1946, היה וו נגוֹיאן גיאפ, שהנהיג בהצלחה לוחמי־גרילה נגד היפנים בטונגקינג הצפונית, מ־1943 עד סוף מלחמת־העולם.

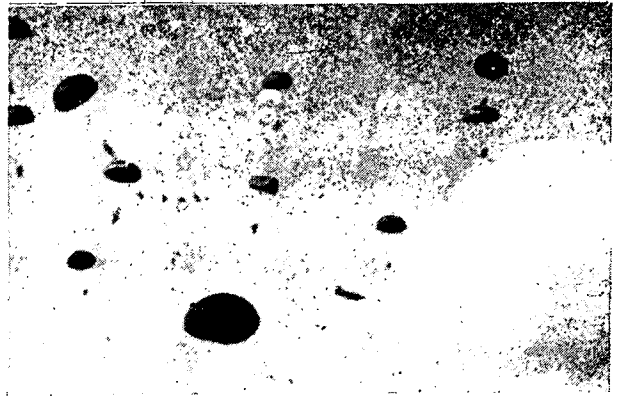
שלבי הנלחנה

בסוף 1949 עדיין היתה המלחמה מלחמת־גרילה טהורה. כוחות הוֹיאט־מין, שהיו מפורזים ללא הבחנה לאורך 1,500 קילומטר, חסרו אותו כוח־הולם בסיסי ואותו עורף אזרחי רחב שהם, על־פי התיאוריות של מאו, תנאי יסודי לניצחון.

הניצחון הצרפתי בוֹי־יאן

ב־15 בספטמבר 1950 החל השלב החדש של המלחמה, הוא השלב המכריע. שלוש דיביזיות של חיילים סדירים מאור מנים הלמו בכל שרשרת המוצבים הצרפתיים, ששמרו על הגבול בעל החשיבות האסטרטגית טונגקינג — סין. הקרב הראשון ארך יומיים, בהם החזיקו הצרפתים מעמד עד הקץ במבצר דונג־קה שעל דרך־הגבול לאנג־סון — קאובונג. נפיד לת המבצר פיצלה את המערך הצרפתי העיקרי שעל הגבול, ומנעה ממנו תגבור יעיל — מחד גיסא, ונסיגה — לוא רצו בה הצרפתים — מאידך גיסא. טור צרפתי, שניסה לפלס לו דרך לקאובונג, בירת־החבל, נתקל במארב של הוֹיאט־מין והושמד. קאובונג נפלה לאחר שבוע. הצרפתים, שהיו רגילים מזה עת רבה לפעולות זעירות של הוֹיאט־מין, כגון צליפה במרגמה או מארב בן 20 איש, נוכחו לדעת כי הם לוחמים עתה מלחמה בקנה־מידה מלא, בה איבדו 3,000 איש בהתמודדות הראשונה.

אנשי הוֹיאט־מין שטפו דרום־מזרחה לאורך דרך הגבול, כשהם מכניעים מבצר אחר מבצר, ותוך שישה שבועות כבשו שטח המשתרע לאורך 160 קילומטר חיוניים של גבול ויאט־נאם — סין; בכך יצרו קשר ישיר בין סין לבין ההרים שמצפון דלתת הנהר האדום, שהיו כבר קודם־לכן בידי הוֹיאט־מין. גיאפ יצא מבסיס זה דרומה, לקרב שהוא דימה לראות בו הקרב המכריע במלחמה קצרה. יעדו היה כוח צרפתי שמנה שתי יחידות ממונעות ומוגברות, בסמוך לכפר וֹי־יאן, בקצה המערבי של דלתת הנהר האדום. היתה זו שגיאתו הראשונה של גיאפ — והשגיאה החמורה היחידה ששגה. השטח שמסביב לוֹי־יאן הוא פתוח, ובו גבעות חשור פות בהן יכלו הצרפתים לתמרן. אש־הסיוע שלהם ניפצה את כוחו של גיאפ לרסיסים, אך הם לא הצליחו לזכות בניצחון מכריע, שכן גיאפ פיזר את אנשיו כאשר ראה כי הקרב אבוד.

דיאן-ביאן-פיו

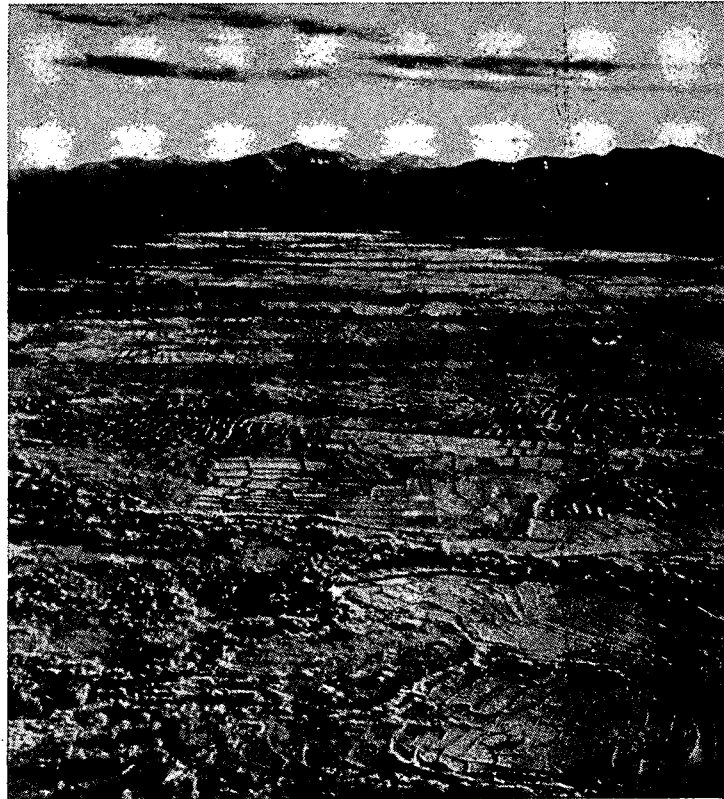
האדם העומד בראש מתקפת הוואט-קונג בויאט-נאם כיום, גנרל וו
נגוואן גיאפ, שריהגנה של צפון-ויאט-נאם ומפקד צבאה,
הפך לאגדה בארצו מאז עמד בראש צבא הוואט-מין הלוחם בצר-
פתים, והנחיל להם את תבוסתם הגדולה ביותר בדיאן-ביאן-19.
זאת — כאשר עדיין היתה ויאט-נאם חלק מן המושבה הצרפתית
הודו-סין.

גיאפ, יחד עם מאורטסה טונג הסיני וחה גובארה
הארגנטיני, שפעל בקובה (נהרג לאחרונה בבוליביה) — הוא
מאנשי ההלכה הזמנשה כאחד של תורת לוחמת הגריליה כאמצעי
בקידומה של המהפכה הקומוניסטית, ועובדה זו היא קרימנתה
בפעולותיו, מאז הפך בנעוריו למהפכן קומוניסטי; אחד ההבדלים
בינו לבין מאז נעוץ בגוון הלאומני הבולט בדרכו של גיאפ, הממוג
את התורות הקומוניסטיות עם נטיותיו הלאומיות-ויאט-נאמיות.
העניין והאקטואליות במאמר מובנים מאליהם.
ספרו של גיאפ, על המלחמה העממית עומד להופיע בהוצ' "מערכות".

לניצחון הצרפתי היתה תוצאה בישת-מזל; הוא נטע בקצי-
נים ובחיילים הצרפתים את האמונה, כי בכל מקום יוכלו
להביס את אנשי הוואט-מין בקרב סדור. השקפה זו נעשתה
מקובלת עד כדי כך, שלבסוף הפכה מטרתם האסטרטגית
העיקרית של הצרפתים — למשוך בדרך כלשהי את אנשי
הוואט-מין לקרב כזה. אותו ניצחון פילס, אם כן, את הדרך
לדיאן-ביאן-19. אנשי הוואט-מין איבדו 9.000 מחייליהם

מראה עמק דיאן-ביאן-19 — לכיוון צפון

בוין-יאן. התוצאה היתה שהמפלגה הקומוניסטית (לאובונג)
נטלה עליה את הנהגת-המלחמה; לא דובר עוד על מלחמה
מהירה ועל ניצחון בזק. התעמולה הופנתה לפסים של "דם,
זיעה ודמעות". המגשר הראשון שהוצא על-ידי מפלגת-
הלאובונג לאחר קרב וין-יאן קרא לזניחת ההתקפות החזי-
ניות, לשיבה מיידית למלחמת-גריליה, להקמת בסיסים נוס-
פים בעורף-האויב, ולהגדלת הכוחות העיקריים של צבאות-
העם המקומיים וכן כוחות המיליציה והגריליה על-פי שיטת
מאז. הצבא הסדיר אמור היה "להיבנות ולהישמר לניצחון
גדול — ולא להתבונן על פעולות זעירות, מעטות והרפתק-
ניות, העלולות להביא לתבוסה על-ידי התשה".

התחלת הפעולה של הוואט-מין

יחידות הוואט-מין החלו מסתננות אל דלתת הנהר האדום.
הן יצרו קשר עם הכפריים ופתחו בלוחמת-גריליה בתוך
הקוים הצרפתיים. בעוד שהצרפתים בנו את מבצריהם, זרעו
שדות-מוקשים ומתחו גדרות-תיל מסביב להם, יצאו אנשי
הוואט-מין לפעולה בתוך האוכלוסיה המקומית, כל בית-
ספר נעשה לשדה פורה של שנאה, שכוונה תמיד כלפי
ארצות-הברית — "אשר במטוסיה טסים הצרפתים, אשר את
פצצותיהם הם משליכים, ואשר בפצצות-הנפלאם שלה מש-
תמשים הם לשריפת בתים וכפריים".

האיכרים לא תמכו בויאט-מין מיד מן ההתחלה. בראשונה
גילו חשדנות, ומיאנו לקבל את התיאוריות החדשות. ביסודם
היו שמרנים, ורבים מהם היו קתולים — דבר שגרם לכך
שכדי להביאם לפעולה למען הוואט-מין, היה צורך בשפי-
כות-דמים מרובה ובפומבי הרועש של "בתי-הדין העמ-
מיים", וכן בזרזים פסיכולוגיים אחרים. לאחר-מכן נדרש
כל איכר לתרום לצבא בכל שנה שלוש חודשי-שירות.
המסעות החמושים הגדולים אותם ערך גיאפ עם אנשיו היו
תלויים לחלוטין באוכלוסיה זו שצריכה היתה לספק את

החילים הצרפתים הושמדו באורח שיטתי על-ידי מארבי הויאטמין.

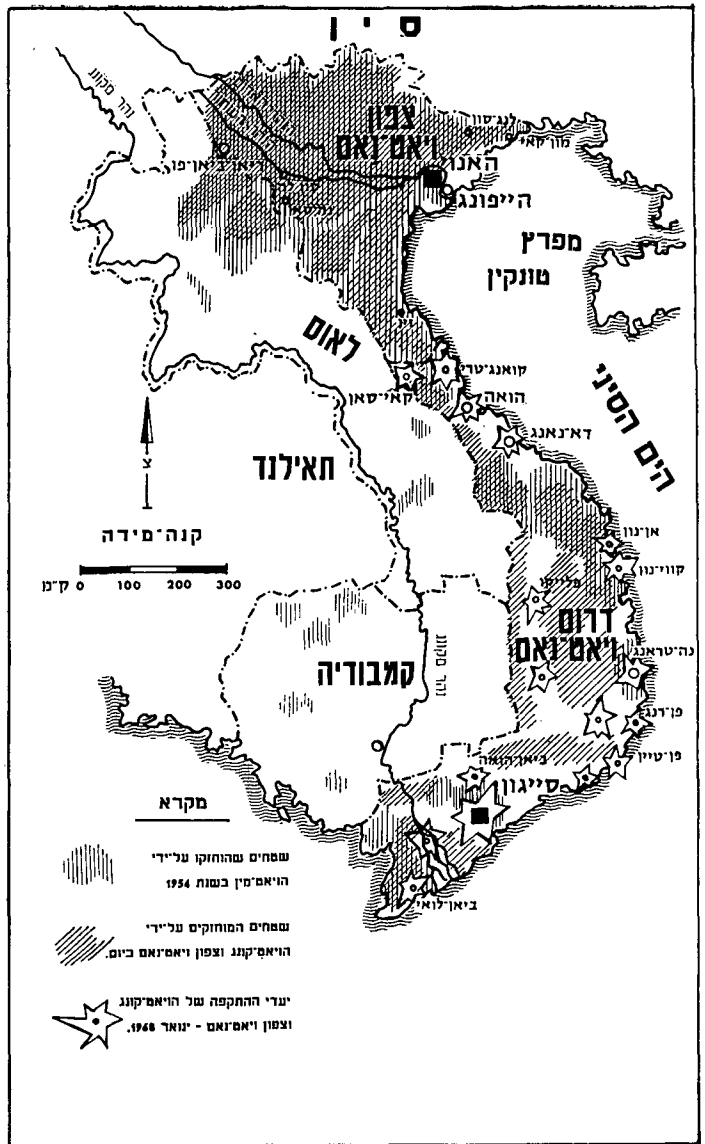
בינתיים גרם גיאפ להוצאתם של כוחות צרפתיים מן הדלתה, על-ידי נקיטת צעדים מאיימים נגד לאוס ויאט-נאם המרכזית.

דבר זה הביא לעריכת מבצעים מוטסים אחדים של הצרפתים, אשר זכו להצלחות מקומיות התחליות — אולם אנשי הויאט-מין נעלמו מן השטח בטרם ניתן היה להשיג ניצחון מכריע עליהם. נערכו ניסיונות אחדים לנתק את קויהתקשורת של הויאט-מין עם סין על-ידי כוחות מוטסים, אך במרבית המקרים הצליח גיאפ לרכז כוחות עדיפים בנקודת-התורפה. במבצע אחד, שנערך בסמוך להואבינג, איבדו הצרפתים למעלה מ-5,000 איש לפני שנאלצו לסגת, ובמקרים אחרים כותרו לבסוף בקרבת המקומות בהם הנחיתו את הצנחנים. שוב היו אלו האסטרטגיה של מאו — של „אחד נגד עשרה“, והטקטיקה שלו — של „עשרה נגד אחד“ — שננקטו על-ידי גיאפ. חבורות קומנדו מעורבות של ילידי-המקום הוצנחו על-ידי הצרפתים מאחורי קו הויאט-מין בניסיון לפעול פער לות-גריליה נגד אנשי הויאט-מין — אך חבורות אלו היו חלשות מכדי תוכלנה להשפיע על תוצאותיה של פעולה מסויימת כלשהי.

דיאן-ביאן-פו

כאשר נכשלו כל הניסיונות לאלץ את גיאפ להתמודד התמודדות מכרעת במועד שלא הוא יבחר בו — נותרו שני פיתרונות אפשריים: או לתקוף את בסיסיו הראשיים של האויב במבצר תאי, נגויאן-טויאן, או להציב כוחות חזקים לרוחב קויהפלישה המסורתיים ללאוס. למרות הפצרותיו של גנרל קוני, אשר הבין כנראה את אופיה של המלחמה בהודו-סין יותר טוב מכל מפקד אחר, בחר גנרל נאואר, המפקד העליון, להגן על לאוס. באותה עת קיווה ליצור פיתרון שיספיק למשיכתן של הדיביזיות הסדירות של גיי-

אפ לקרב סודר. מקום-הפיתיון הנבחר היה מישור מלבני, כשישה-עשר קילומטרים אורכו וכעשרה רוחבו, בו בנו היפנים בשכבר הימים שדה-תעופה. המקום כלל את הכפר דיאן-ביאן-פו ואת צומת הדרכים ללאוס הצפון-מערבית, לסין ולפורט-דה-שין בצפון-מזרח. ההרים שמסביב מתררי ממים בתלילות מן המישור של דיאן-ביאן-פו, ויוצרים צורת אגן. אדמת המישור שטוחה, ועליה תלים נמוכים המקיפים את שדה-התעופה. כאן קיווה גנרל נאואר לאלץ את גיאפ להיכנס לקרב מכריע, ולנצחו בקרב זה בשיטות המקובלות. לתכנית זו היו יתרונות אסטרטגיים אחדים. בסיס צרפתי חזק כאן עשוי היה להגביל את תנועת אנשי הויאט-מין ללאוס הצפונית. דיאן-ביאן-פו יכול היה לשמש אף כבסיס חזק לפשיטות-קומנדו מאחורי קו הויאט-מין. הוא יכול היה להחניק את זרם-האספקה מסינגאפור ועל-ידי העברת הקרב לטריטוריה של הויאט-מין, עשוי היה למשוך את יחידותיו הסדירות של גיאפ מדלתת הנהר האדום. מן הבחינה האסטרטגית היתה תכנית זו נכונה, אך היו לה חסרונות סק-

ויאט-נאם ב-1954 לעומת ויאט-נאם ב-1968

שרשרות-האדם העצומות החזקות — כדי לאפשר את אספקתם מן הבחינה הלוגיסטית. טורי-אספקה אלה היו נעלמים בתוך שדות-האורז ובגונגלים בהינתן האות הראשון של התקרבות מטוס צרפתי — והיו שבים ומתכנסים עם הלוף הסכנה.

אט-אט בנו אנשי הויאט-מין את כוחותיהם בדלתת הנהר האדום; בספטמבר 1953 כבר החזיקו ב-2,902 מתוך 6,402 כפרים, למרות פעולות-הביעור של הצרפתים. פעולות אלו היו מעוטות-השיגים, שכן הכוחות הצרפתיים תלויים היו בדרכים החוצות את שדות-האורז, ואילו אנשי הויאט-מין השחיתו דרכים אלה או פיצלון בחפרות, או זרעו מוקשים תחת מסלולי-ההמראה של המטוסים. בימים היו הצרפתים עוסקים בנינוי הדרכים מחדש — ובלילות היו אנשי הויאט-מין הורסים אותן שוב, כאשר פרשו הצרפתים למבטחי מבצריהם. בזה אחר זה נהרסו המבצרים הצרפתיים שמחוץ לדלתה בהתקפות-לילה, בהן השתמשו אנשי הויאט-מין במיטילי-רקטות ובתותחים בני 75 מ"מ בירי בכינון ישיר.

של ויאט־נאם המרכזית, בערך במחצית הדרך בין דלתת הנהר האדום לבין לואנג־פראבאנג שבלאוס. בדצמבר פנו שניים מן הרגימנטים שלו דרך הרי אנאמיט לכיוון סאנו. הם גרמו אבידות כבדות לכוח צרפתי שנשלח לבלמם, וכוח זה נסוג אחר־כך לשדה־התעופה הבלתי־מבוצר של סאנו. גנרל נאוואר הגיב כמצופה: סאנו, כ־650 קילומטר מאזורי הקרבות העיקריים, בוצרה בחיפזון — ואיגוד־כוחות מבצעי נפרד, שכלל כ־10 גדודים, הוקם כדי להגן עליה.

בינתיים ניפץ רגימנט הויאט־מין, שהיה בדרכו לסאנו, את המוצבים הצרפתיים הקטנים־יותר שהיו פזורים בדרך. כוח צרפתי שנשלח להצלתם נתקל במארב־ויאט־מין בג'ונגל, וגדוד אחד שלו הושמד למעשה. שני גדודי־צנחנים צרפתיים ניהלו קרבי־שהיה אמיץ בחזית סאנו, אך במקום לתקוף את שדה־התעופה שבה, שהיה עתה מבוצר כדבעי, נעלמו כוחות גיאפ לתוך הג'ונגל — והופיעו, לאחר 20 יום, כ־200 קילו־מטר דרומה משם. כוח ויאט־מין נוסף הופיע או ברמת מוי ותקף את המוצבים הצרפתיים מעוטי־ההגנה שהיו מצויים שם. בצפון לאוס תקפה הדיביזיה ה־316 של הויאט־מין את לואנג־פראבאנג, לאחר שכבשה את שדה־התעופה של לאי־צ'אן, 85 קילומטרים מצפון לדיאן־ביאן־פן. גנרל נאוואר הטיס במהירות 10 גדודים לאיזור זה, כדי לעמוד בוכה ההתקפה. בפעולותיו אלה הצליח גיאפ לנטרל את עיקר

הכפר דיאן־ביאן־פן הופך למוצב צרפתי

טיים אחדים, והיא היתה מבוססת על מודיעין כושל. כל כוח שיוצב שם תלוי היה, בהכרח, באספקה בהיטס ובסיוע אוירי — במקום סיוע ארטילרי. תלות זו באספקה בהיטס אילצה את הצרפתים, לבסוף, לבסס את הגנתם על מסלול־ההמראה. במקרה זה היה המסלול מצוי בעמדה טקטית גרועה. ניתן היה להשקיף עליו מן ההרים מסביב, שהיו רחוקים מכדי להיכלל במערכת־ההגנה — אך קרובים די הצורך לשימוש תצפיות הארטילריה של האויב.

הצרפתים לא ראו בתלות באספקה בהיטס ובסיוע אוירי משום חסרון. בנובמבר 1952 תקפו אנשי הויאט־מין את העמדות הצרפתיות מסביב לשדה־התעופה בנא־סאן, עמדות אלו היו חזקות, והיו ממוקמות בשטח שולט. אנשי הויאט־מין תקפו בלילה, בלא שתהא להם אותה עדיפות הנחוצה לפעול לה רבתי — אך הם הצליחו לכבוש עמדות צרפתיות אחדות, והשיגו מצב־יתרון עד עלות־השחר. הצרפתים ניצלו על־ידי אש הארטילריה שלהם ועל־ידי מטוסי קרב־ההפצצה שהטילו פצצות נפאלם על אנשי הויאט־מין. הויאט־מין הוסגו לאחור, ונגרמו להם 1,000 אבידות. גנרל נאוואר ציפה לתוצאה זהה בדיאן־ביאן־פן, אך גיאפ למד מנא־סאן לקחים אחדים.

המודיעין הצרפתי סבר, כי ברשותו של גיאפ מצויים 40 עד 60 הוביצרים, המסוגלים לירות 25,000 פגזים. הערכה זו התבססה, כנראה, על התקפתו של גיאפ על נא־סאן, שנערכה שנתיים ימים קודם־לכן; הצרפתים לא העלו על הדעת כי חל שיפור בחימושו, ולפיכך נבנו מערכי־ההגנה שלהם לעמי־דה נוכח התקפה ארטילרית בעוצמה דומה.

שלושה גדודי־צנחנים צרפתיים הוצנחו בדיאן־ביאן־פן ב־20 בנובמבר 1953, נשחם מפיצים לכך רווח יחידת־מרגמות של הויאט־מין וכן פלוגות־רובאים אחדות, שהתאמנו שם באותה עת. אלה נסוגו לרמה שמסביב לעמק, וצפו בהכנותיהם של הצרפתים. מערכי־ההגנה העיקריים הוקמו על התלים הקט־נים שמסביב לשדה־התעופה. היו שם שני מתחמים גדודיים עצמאיים, שהוקמו על שתי גבעות קטנות, כקילומטר־ומחצה מצפון למערכים העיקריים. מערך אחר, שכלל את מרבית הארטילריה, הוקם כארבעה קילומטרים מדרום למערך העי־קרי. גודל המישור של דיאן־ביאן־פן מנע מן הצרפתים להשיג תמך ברמה שמסביב למישור, ולוא להצבת גייסות מחפים. מן ה־20 בנובמבר 1953 עד 13 במרס 1954 אירגנו הצרפתים את כוחותיהם במקום, וכן חפרו חפרות, מתחו גדרות־תיל ומיקשו את השטח.

דיאן־ביאן־פן סיפקה לגיאפ את ההזדמנות לה ציפה. הוא תיכנן את ניצחונו ללא חיפזון, ובאורה שיטתי. במשך לילות־החורף באו המשאיות מדגם „מולוטוב“ מסין, ופרקו ארגזים עמוסי הוביצרים בני 105 מ"מ, מרגמות בנות 120 מ"מ ותותחים־נ"מ. כלי־נשק אלה הוצבו בעמדות מעולות בגבעות והוסוו בלא שיטרידו את הצרפתים, ואיפשרו להם להתכונן בשלנה, ולמטוסייהם — לנחות ולהמריא באינ־מפריע. מכל מקום, בעייתו העיקרית של גיאפ היתה להניע את גנרל נאוואר להעסיק את עתודותיו במקומות אחרים לפני תחילת ההתקפה על דיאן־ביאן־פן, וכן — להסית את דעתו ממערך הויאט־מין הנבנה והולך.

היו לגיאפ ארבע דיביזיות על רמות תאי ובחלקה הצפוני

הויאט־מין סוללים דרכים למשאיות, בהרים סביב דיאן־ביאן־פּו

העתדות של הצרפתים, שהועברו לאזורים מרוחקים מדיאן־ביאן־פּו.

בה בעת הרחיבו אנשי הויאט־מין את מאחזם בדלתת הנהר האדום, ובינואר 1954 החזיקו ב־3,266 כפרים שם, לעומת 1,960 כפרים בהם החזיקו הצרפתים.

את מה שאירע לאחר־מכן קשה להסביר במדויק במונחים של אסטרטגיה צבאית. גנרל זאואר — נוכח איום הויאט־מין על דיאן־ביאן־פּו, פלישתם ללאום המרכזית, התקפתם על לאום הצפוניות, וחזרתם הגוברת לדלתה — ערך התקפה משולבת של כוח־יבשה וכוח אופייני על חוף המצוי בדרומה של ויאט־נאם המרכזית, שהחזק על־ידי הקומוניסטים מאז 1945, ואשר לא נודעה לו כל חשיבות צבאית מיוחדת. מבצע זה („אטלָאנט“) גרם להעברתם של 22 גדודים צרפתיים מן הדלתה, מקום בו עשויה היתה נוכחותם לגרום לגיאפ לשקול פעמיים לפני שיחליט לתקוף את דיאן־ביאן־פּו.

הגיע הרגע הגדול של גיאפ. הוא פקד על ריכוזם הסופי של כוחותיו בדיאן־ביאן־פּו. ארבע דיביזיות־חי"ר (שכללו כ־45 גדודים) ודיביזיית־ארטילריה אחת רוכזו נוכח 12 גדודי די־חי"ר צרפתיים ושניים־וחצי גדודי־ארטילריה. גורם־ההפך־תועה הושג על־ידי שמירת קיומם של כוחות הארטילריה־נ"מ וארטילריית־השדה של הויאט־מין — שיכלו לנתק את אספקתם המוטסת של הצרפתים — בסוד עד מועד־ההתקפה. ההתקפה החלה ב־13 במרס 1954 בשעה 17:30, משהונחת על המערך הצרפתי מסך אש־ארטילרית בעוצמה שלא נודע כמותה עד אז במלחמת הודו־סין. במקום 40 או 60 תותחים שהיו אמורים להיות ברשותם של אנשי הויאט־מין לפי הערכות־המודיעין הצרפתיות — היו להם למעלה מ־300. ההתקפה הראשונה נערכה על אחד מן המוצבים הצפוניים המבודדים, שאויש על־ידי גדוד חיילים ותיקים ומנוסים. שישה גדודי ויאט־מין תקפו עם דמדומים בחיפוי מסך־אר־טילריה אינטנסיבי. המוצב נפל — והגדוד הצרפתי הושך מן המוצב הצפוני השני נכבש בערב הבא, אף הוא על־ידי שישה גדודי ויאט־מין. לא היה כל סיוע הדדי בין שני המוצבים הגדודיים הללו.

הארטילריה הצרפתית במוצב הגדודי הדרומי נוסרלה ברוי. בה מוצב זה לא יכול היה להשפיע על הקרב כלל ועיקר, ולפיכך איפשרו לו אנשי הויאט־מין להתקיים עד הסוף.

הכוח האווירי הצרפתי לא היה מסוגל לשתק את תותח־השדה של הויאט־מין, וזאת — עקב פעולתם של התותח־נ"מ של הויאט־מין. תותח־השדה שלהם מנעו מן הצרפתים את השימוש במסלול־ההמראה של דיאן־ביאן־פּו לשם חי־דוש האספקה ואילו התותח־נ"מ גרמו להצנחת האספקה מגובה רב, כך שלא תמיד הגיעה לידי המגינים.

אין כמעט ספק כי התקפה מרוכזת מצד אנשי הויאט־מין היתה משמידה את חיל־המצב הצרפתי תוך שלושה ימים. הבונקרים הצרפתיים ניבנו לעמידה בפני אש־הטרדה ממרי גמות ומתותחים בני 75 מ"מ, אך לא לעמידה נוכח מסך־האש מתותחים בני 105 מ"מ ומרגמות בנות 120 מ"מ אותו הנחיתו אנשי הויאט־מין. הבונקרים התמוטטו תחת עומס האש, והאבידות היו רבות. ואולם, האבידות שגרמו הצרפ־תים לטקטיקת „גלי־האדם“ (הסתערות המונית) אותה נקטו אנשי הויאט־מין נגד המוצבים. הגדודיים הצפוניים היו כב־דוח, ולפיכך גילה גיאפ, בהמשך הקרב, זהירות רבה יותר באשר לחיי אנשיו.

הצרפתים עשו ניסיונות להקמת כוח־חילוץ, וכ־5,000 איש כונסו לצורך מבצע זה — אך הניסיון נזנח, שכן לעתודות אלה לא היה כל סיכוי להינצל בעמדת נוכח 40,000 אנשי הויאט־מין שכיתרו את דיאן־ביאן־פּו. יתרה מזו, הבעיה הלוגיסטית של אספקה בהיטס לכוח הנמצא בתנועה במשך שבועות אחדים, בנוסף על האספקה היומית של 200 טונות שנדרשה לדיאן־ביאן־פּו, היתה מעבר ליכולתם של הצרפתים. חיל־המצב בדיאן־ביאן־פּו תוגבר, מכל מקום, על־ידי כוחות מוצנחים; שני גדודים הוצנחו במקום לאחר ההתקפה הרא־שונה של הויאט־מין, ופלוגות, מחלקות, כיתות ובודדים נוס־פים הוצנחו בהמשך הקרב. בראשית הקרב הצליחו הצרפ־תים להנחית מטוסים אחדים לאור הירח ולפנות את הפצו־עים, אך לסוף חודש מרס היה שדה־התעופה נתון לאש־מקלעים בלתי־פוסקת, ודבר זה לא נתאפשר עוד. לאט אך בשיטתיות כבשו אנשי הויאט־מין שעל אחר שעל. מעתה הפך הקץ שאלה־של־זמן בלבד.

ב־7 במאי 1954, בשעה 19:00 לערך, הציג מפקד מח־לקת הויאט־מין בא־תה דגל אדום, ועליו כוכב־זהב של „הרפובליקה הדמוקרטית של ויאט־נאם“, על פסגת בונקר־המפקדה בדיאן־ביאן־פּו. צבא הוי־אט־מין, שהוקם עשר שנים קודם־לכן ככוח־גריליה קטן, השמיד בקרב חזיתי את כוחות־העילית של

צבא מערבי מאומן ומצויד בכלי־מלחמה חדישים. אנשי הויאט־מין השמידו את עיקר כוחם של 7 גדודי־דיצנחנים, 11 גדודי־חי"ר, שניים־וחצי גדודי־ארטי־לריה, 10 פלוגות עצמאיות, פלוגת־שריון אחת (10 טנקים), וכן נשק מסייע ויחידות־שירותים שונות. בתבוסה בדיאן־ביאן־פּו הושמדו רק 4% מכוחותיהם הצבאיים של הצרפתים בהודו־סין — אך היא שללה מהם את הרצון להמשיך במלחמה. פעולות־האיבה נסתיימו ב־21 ביולי 1954, לאחר שהושגה הפסקת־האש בשיחות ג'נבה. שמונה שנות־המלחמה עלו לצרפתים בכ־106,000 חללים או נעדרים.